

Én mindent
beleadok
a játékba.

HOOK DOBD RÁ! 3. SHOT

horogdobás

*fine
selection*

KENNEDY RYAN

USA TODAY BESTSELLERSZERZŐ

KENNEDY RYAN

HOOK

D O B D R Á ! 3 .

SHOT

h o r o g d o b á s

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

*Azoknak, akik láthatatlan fájdalommal élnek,
és keményen küzdenek, hogy szabadok lehessenek.
Gyógyuljatok tovább!*

A SZERZŐ MEGJEGYZÉSE

*A HOOK SHOT egy nő gyógyulási folyamatát mutatja be.
Bizonyos részei, még ha nincsenek is szemléletesen lefestve,
érzékenyen érinthetnek egyes olvasókat.*

*Engedd meg magadnak, hogy fájjon,
de engedd meg magadnak azt is, hogy gyógyuljon.*

Nikki Rowe, *Egykor lány, most már nő*

PROLÓGUS

LOTUS

Abban a hitben nőttem fel, hogy az ég beszél hozzám. A mennydörgés dübörgő hangja. A villámlás éles csapása. Minden vihar egy beszélgetés. Elillanó párbeszéd. Ma viszont szivárvány van az égen. Mintha festékszóróval színes cukorka színű csíkokat húztak volna az eső áztatta égboltra.

– Emlékszel, mit jelent a szivárvány? – kérdezi MiMi, a dédnagymamám.

A többi dologhoz hasonlóan, amit tanított nekem, a válasz az izomrostjaimban gyökerezik, beljük ivódott. Nem is kell gondolkoznom rajta.

– A szivárvány egy híd a mennyország és a föld között – felelem, és erősen cseng a hangom, bár belül reszketek.

– Hmm. Valaki szeretne a mennybe jutni. – Szemügyre veszi az égboltot, bölcs tekintete van a maga nyolcvanvalahány évével. – Ma nem fog sikerülni.

New Orleans egyik híres tölgyének árnyékában állunk a temetőben, és nézzük, ahogy kezdenek eloszlani az egybegyűlt gyászolók.

Nem ejtenek könnyeket a halottért. Nem sokan szerették Ron Clemmonst. Olyan ember volt, akit csak egy anya tud szeretni.

Az övé és az enyém.

Ahogy meglátom Mamát, felgyorsul a pulzusom. Utoljára tizenkét éves koromban láttam, négy évvel ezelőtt. Most is olyan, mint akkor volt, ott áll Ron mellett, csakhogy ezúttal Ron a nyitott sírban fekszik. Összeszorítom az ajkaimat, nehogy kicsússzon a számon a szó, ami a fejemben visít, eldöntöttem, hogy nem fogok megszólalni.

Mama!

Bár nem mondom ki a nevét, úgy néz felém, mintha megtettem volna. Elkerekedik a szeme a rövid, fekete fátyol mögött, ami úgy fest, mint amit a divatos nők hordtak évekkel ezelőtt, amikor eltemették a szerelmüket. „Vintage”, mondogatta Mama ahelyett, hogy „turkálós”. Klasszikus, nem használt. Mindig szebb dolgokra vágyott, és rátapadt azokra a férfiakra, akik ezt ígérték neki. Leszámítva, hogy Ron sosem ígért neki sokat, Mama mégis úgy csüngött rajta, mintha ez egy rossz szokás lenne, amit nem bír abbahagyni.

Összevonja a szemöldöke finom ívét, és pillantása köztem és MiMi közt pattog, majd a nyitott sírra vetül. Kevés az olyan temető New Orleansban, ahol a föld alá temetik a halottakat. Ez egy közülük. A szegényeknek, a szeretetleneknek és azoknak, akik sehova sem tartoznak. Ez egy ilyen hely. Ron egy ilyen ember.

Mama megérinti a tarkóján megtűzött fekete selyemfátyolt, és tesz felénk pár lépést, de menet közben megdermed. MiMire pillantok, aki komolyan rázza a fejét, jelezve Mamának, hogy ne jöjjön közelebb. Elfogadás ül Mama arcán, nem döbbenet, ahogy elfordul, és követi a temetőből elszivárgó gyászolókat. Nem most először akart újra találkozni velem, de MiMi tudja, hogy én nem akarom látni őt.

Ha valaki tudja, az MiMi.

Sírások veszik át azoknak a helyét, akik eddig a sír körül ácsorogtak, miközben a lelkész felolvasta a kis könyvéből a szertartáshoz kötődő imádságokat. Esküvők, keresztelők, temetések. Mindenre van egy ige.

– Itt az idő – jegyzi meg MiMi komor tekintettel.

Elindulunk a fűvön keresztül a földet lapátoló férfiak felé. Az egyikük felpillant, észreveszi MiMit, és a könyökével oldalba böki a másikat. Abbahagyják a lapátolást.

– Madam DuPree – szólal meg az egyikük olyan sűrű louisianai kiejtéssel, mint a mocsárvíz. – Mit tehetünk önért?

– Menjenek! – MiMi a sír felé int a kezével. – Ne aggódjanak! Nem kell messzire menniük, vagy sokáig várakozniuk. Csak szeretnénk egy kicsit magunk lenni. Utána azt csinálnak a holttesttel, amit akarnak.

A gödör felé pillant, amely teljesen elnyeli Ront, és elmosolyodik.

– Azért jöttem, hogy beszéljek a lelkével.

Még sosem láttam két embert ilyen gyorsan eliszkolni, ahogy ők tették MiMi szavai hallatán. Eldobják az ásójukat. Odébbállnak. Két óra volt busszal az út St. Martine-ből, a kis településünkről a városba, de még itt is akad olyan, aki ismeri MiMit. A szélhámossokkal teli világban ő egy valódi kincs. És amikor azt mondja, távozz, akkor elmész.

A sír fölött állunk, és bár zárt a koporsó, és beborítja néhány földdarab, megborzongok, mintha Ron felülhetne, és kimászhatna onnan.

– Nincs mitől félni – nyugtat meg MiMi. Az arca öreg, a szeme viszont kortalan. – Fogd meg a kezem!

Oldalra kinyújtja felém a kezét, de a koporsóra szegezi a tekintetét.

– Érezd a szavaimat a szádban! – mondja, és így teszek. A szótagok vibrálnak az ajkaimon, és megremegettik a nyelvem. – Érezd az erőt az ereidben!

Megszorítja a kezem, és a villám, ami néhány órája kettéhasította az eget, végigszágul a zsigereimen. Gyors pillantást vet rám, majd elégedetten elmosolyodik attól, amit az arcomon lát.

Ámulatot.

– Ez a töretlen vérvonal ereje – jelenti ki gyengéd mosollyal. – Két nő a vérvonalból, együtt. Ennek ereje van.

Ismét előrenéz, majd felpillant az égre, ami most csendes, és várja MiMi kívánságait.

– Tudod, ki vagyok – szólal meg, és a szavai meg a hangja magabiztos és merész. – Azért jöttem, hogy kihirdessem az ítéletemet. Ennek a férfinak egy hajszálon függ a lelke.

MiMi szavaitól hűvösség telepedik a nyári levegőre.

– Azért jöttem, hogy letegyek egy követ a pokol oldalára. Amikor a halott elindul az útján, ezekkel a szavakkal bocsátom el.

MiMi szeme nyitva van, majd lassan elfordítja fejét, hogy rám nézzen, és pontosan az történik, amit mondott. Érzem az erőt az ereimben. A szavait pedig érzem a nyelvemen, és döbbenetesen egyszerre mondjuk ki őket.

– Nincs béke – szólalunk meg együtt.

A következő évek során gyakran feltettem magamnak a kérdést, hogy tényleg elhittem-e, hogy aznap a pokolra bíztuk Ront. Sok más dologhoz hasonlóan, amit MiMi mellett szedtem magamra, erre sincs magyarázat. Csak azt tudom, hogy amint kimondtuk a szavakat, a szivárvány, az a sokszínű, ígéretes ösvény, ami a mennyből a földre vezetett, már nem volt ott előttünk.

A vad nők az élet megmagyarázhatatlan szikrái. Szabadság
csepeg belőlük, keresik a saját öntudatosságukat,
és senkihez nem tartoznak, csak saját magukhoz...
Beengedik az embert a saját káoszukba, de a varázslatukat
is megmutatják.

Nikki Rowe, *Egykor lány, most már nő*

1

LOTUS

Allítólag ha itt boldogulsz, bárhol boldogulsz. New York City egy szépséges, csillámporba mártott ribanc, aki feléd nyújtja az ujját, miközben Louboutin cipőben sétál végig a kifutón. A legjobb, legragyogóbb és legádázabb taposómalom.

Amikor két évvel ezelőtt Atlantából New Yorkba költöztem, olyan érzés volt, mintha egy valószínűtlen kalandra indultam volna a nyílt mezőkre. Olyan voltam, mint a Pioneer Woman a tévéből, csak a helyett, hogy vajat köpültem volna, ruhákat készítettem. Az összes szükségletem három szemeteszsák tele a holmijaimmal, a dédnagy-mamám varrógépe és egy kamu Louis Vuitton Neverfull táska. Azt képzeltem, hogy én vagyok Carrie Bradshaw. A lányok pedig, akikkel épp együtt ebédelek a Bryant Parkban az én Charlotte-om, Mirandám és Samanthám, kettőbe összegyúrva.

– Van egy hírem – szólal meg Billie, és ide-oda cikázik a tekintete köztem és a lakótársam, Yari között. – Paul válik.

Megbökösök valami sötétet a grillcsirkés salátámban, hogy biztos nem mozog-e, de nem reagálok. Yari különösen érdektelennek tűnik, és szívószállal kiissza az utolsó korty Pellegrinóját.

– Ne már, *ribik*... – mondja Billie, és csalódottság árnyékolja be a szemét. Az arcára kúszó piros foltot vagy szégyen, vagy harag, vagy pedig a harmincöt fokos New York-i nyár hősege okozza. Bármelyik legyen is az, emelkedik a hőmérséklete.

– Jaj, bocsi. Ez szuper – mondom végül, de nem fáradok azzal, hogy túlságosan sok lelkesedést vagy bizodalmat csempésszek a hangomba.

– Nem válik minden hónapban? – kérdezi Yari színlelt érdeklődéssel az arcán. – Olyan, mintha mindig elhatározná, ahányszor leszopod.

Ha lehetséges, Wilhelmina Claybourne, barátainak – akik közül mi vagyunk a legközelebbiek – csak Billie, még jobban elvörösödik.

– Nem – feleli Billie, és hirtelen rendkívül felkelti az érdeklődését a pulkás tekercs a hungarocell tányérján.

– Tegnap este a szádban volt a farka, vagy nem? – Yari tekintete komoly, de az ajka sarka felfelé görbül.

– Nem értem, mi köze ennek...

– A szádban volt. Lezárom az ügyet. – Yari úgy csapja le a vizét az asztalra, mint egy kalapácsot. – Szerintem elég szomorú, hogy én jobban megértem Pault, mint te és a felesége.

– Az nem igazi házasság – tiltakozik Billie erőtlenül.

– Akkor biztosan ezért nem válik el igazából. – Felállok, és intek nekik, hogy ők is tegyenek hasonlóképp. – Menjünk! Vissza kell ér-nünk dolgozni, különben elkésünk a megbeszélésről!

A zöld napernyő valamelyest megóvott minket a könyörtelen nap-sütéstől, de amint kidobjuk a szemetet, és elindulunk a néhány ház-tömbnyire lévő iroda felé, már tűzi a fejünket.

– Már le sem fekszenek egymással – próbálkozik tovább Billie.

– Miért kéne lefeküdni a feleségével, ha téged megdughat? – kérdezem továbbra is közömbös hangon. Rohadt ideges leszek, ahányszor felmerül ez a parttalan beszélgetés.

– Felejtsd el, hogy szóba hoztam! – Billie felsóhajt, és egyenesen előrenézve sétál kettőnk között.

– Ne haragudj, Bill, de egy másik nő férjével folytatasz viszonyt – jegyzi meg Yari, miközben leveszi a csuklójáról a hajgumiját, és hosszú, sötét haját kócos kontyba köti. – Ez egy bizalmi kör, és mi vagyunk a legjobb barátaid. Ki más koppintana a fejedre, hogy hülyeséget csinálsz, ha nem mi?

Billie rám néz, várja, hogy állást foglaljak. Mintha nem tudná, melyik oldalon állok.

– Igaza van – mondom. – A szíveddel és a vagináddal gondolkozol.

– Na várjunk csak! Jobban szereted a szexet, mint Yari meg én együttvéve – vág vissza Billie.

Nem vágok vissza, mert tudom, hogy elég keményen bánunk vele, és neki is szereznie kell egy pontot.

– Szerintem egy időre elég volt a faszokból – jegyzem meg kicsit túl könnyedén.

Szavaim hatására döbrent csend telepszik ránk, bár az őrzöngő városi háttérzene tovább folytatódik körülöttünk.

– Bocs! – Yari megütögeti a képzeletbeli hallókészülékét. – Ez a nyamvadék nem mindig működik megfelelően. Mit is mondtál?

Mindhárman felnevetünk, de én egyre higgadtabb vagyok, ahogy közeledünk a dizájnstúdió felé, ahol dolgozunk, a Garment Districtben.

– Komolyan mondom – szólalok meg. – Tény, hogy szeretem a faszt, de úgy érzem, kéne egy kis... Nem is tudom, egy kis szünet.

Hogy magyarázzam el, hogy számomra mennyire összetett dolog a szex? Mindig is kizárólag fizikai kapcsolódásként tekintettem. Megvakarom, ahol viszket, én így szoktam fogalmazni, beengedtem férfiakat a testembe, de nem hagytam teret a valódi meghittségnek. Mostanában viszont nem csupán nem elégít már ki ez az egész, hanem levert is vagyok tőle. Üres. Sivár. Van egy részem, ami többre vágyik annál, mint amit eddig kaptam, de a valódi intimitás akkora kockázat, amit nem vagyok hajlandó vállalni.

Nem beszélve a félelemről. Amikor utoljára szexeltem...

Hogy magyarázzak el valamit a barátaimnak, amit még én sem értek teljesen? Nincs értelme semminek, amit mostanában érzek. És ha most elkezdeném magyarázni, az olyan lenne, mintha a közepén állnék neki egy történetnek, amit még nem hallottak korábban. De lehet, hogy legalább *meg kéne próbálnom* beszélni róla.

– Azta! – Billie tátott szájjal mered a telefonjára. – Azt tudtuk, hogy létezik *Hi, Felicia* bitmoji?

Oké. Lehet, hogy inkább nem beszélek erről a barátaimmal.

– Bocsi – szólal meg, miközben kikerül egy járókelőt. – Mit is mondtál arról, hogy már nem érdekelnek a faszok, Lo?

– Azt hiszem, szexmentes időszakot fogok tartani.

Mindketten rám merednek, miközben közeledünk a JPL Maison, a dizájnstúdió felé.

– Nem értem a szavakat, amik kijönnek a szádon – szólal meg végül Yari.

– Nem is tudom – mondom egy vállrándítással. – Olyan... Üres érzés.

– Akkor keress nagyobb faszt! – javasolja Billie. – Egy olyat, ami kitölt téged.

Mindhárman egymásra vigyorgunk a felújított loft lobbijában, ahol a mi irodáink is vannak.

– Komolyan gondolom. Szerintem nem ártana, ha ez – mutatok az intim területeim felé – egy darabig férfi nélkül maradna.

– Emlékszel, amikor próbáltam leszokni a dohányzásról, és a táskám vállpántját rágcsáltam? – kérdezi Billie. – Szerintem hamarosan te is ide jutsz, ha nem mész el rendszeres időközönként. Akár öt kilót is hízhatsz! Én is híztam.

– Ki mondta, hogy nem fogok elmenni? – Nem törődöm azzal, hogy Yari felhorkan. – Különböző és igazán rátermett vibrátorokból álló flotta áll a rendelkezésemre!

Felemelkedik a felvonó ajtaja, és a szintet, ahova megérkezünk, elárasztják az élénk színű anyagtekercsek, a varrónők asztalai meg a varrógépek, és különböző gyártási fázisban lévő drága ruhák állványai.

– És mi van Chase-szel? – kérdezi Yari a főnökünk kedvenc fotósára és a legutóbbi dugópajtásomra utalva. – Nem fog örülni a kis szexmentes időszakodnak!

– Már szóltam neki, és igazad van. Nem örült. – Felhorkanok. – Mit is mondhatnék? A puncim aranyat ér! Ez egy átok.

Ahogy vártam, felnevetnek, eltereli a figyelmüket a pimasz megjegyzésem, amivel a zavarodottságomat szoktam álcázni. Épp az utolsó alkalom Chase-szel sodort ebbe az irányba.

– De Chase tudja, hogy pontosan annyi beleszólása van abba, hogy mi történik a testemmel, mint a tea árába a kínai negyedben – folytatom. – Vele minden rendben lesz.

Megmásszuk a vaslépcsőt, ami a legfelső szintre vezet, ahol az irodánk és a tárgyalóterem található. Elfoglalom a helyem a hosszú asztalnál, az újjáalkotott palatáblánál, amit egy régi kőfejtőből hoztak.

Minden megbeszélésen közvetlenül Jean Pierre Louis mellett ülök, aki a JPL Maison alapító tervezője.

Nem is keresztezhetette volna érdekesebben egymást az utunk, ahogy a főnökömmel találkoztunk. Utolsó pillanatban ugrottam be egy barátom helyett egy fotózásra Atlantában. Hivatalosan még nem is a divatvilágban dolgoztam. Csak egy kis mellékesként tekintettem rá, hogy bejussak a főiskolára. A Spelmanen üzleti szakra jártam, de gyakran felmerült bennem, hogy később nyitni fogok egy butikot, vagy hogy a divat területén fogok elhelyezkedni.

JP meg én azonnal egymásra találtunk. Egyedül én értettem meg a francia körmondatait, amikor „istenkáromlásnak” titulálta, ahogy az egyik kreálmányát olyan bénán adták rá a modellre. Beugrottam, helyrehoztam a kárt, amit a stylist okozott, és lecsillapítottam a dühögő vadállatot a louisianai franciával, amit MiMi tanított nekem. Úgy fest, ez elég volt, ugyanis a nap végén már mocskos francia viccekkel szórakoztatott, és felajánlott egy állást.

Csak az utóbbi két évben kerültünk közelebb egymáshoz. Javasolta, hogy jelentkezsek az FIT-ra, ami nincs messze a stúdiótól. Elég durva volt egyszerre diplomát szerezni meg teljes munkaidőben, sőt, gyakran *túlórában* dolgozni az *atelier*-ben, de megérte. Most már hosszú ideje én ülök JP jobbján a megbeszélések alatt.

– Hordozható okoscsoda – szólal meg JP minden felvezetés nélkül, erőteljes francia akcentussal. – Ez a szlogenünk ebben a szezonban.

Int az asztalnál ülőknek, hogy gyűljenek köré és a vázlatfüzete köré. Rajzolhatna digitálisan is, aztán megoszthatná velünk, hogy mindenki az iPadjén nézhesse, de JP meglepően régimódi. Az ujjai gyakran szenesek a ceruzáitól, és az örökösen a hóna alá dugott füzete mindig tele van.

– Szegezzétek a szemeteket – szólal meg drámai felhanggal – a tavasza!

Sorra kelnek életre az élénk színekben pompázó vázlatok a papíron. Simán lehet vagy száz vázlat, de a végén csak egy kis hányaduk fog eljutni a szeptemberi divathétre.

– Mind tudjátok, micsoda nyelvújító vagyok – mondja JP. – De, ahogy mondani szoktuk, a divat elsősorban művészet, másodsorban kereskedelem. És a kereskedelemnél kerül be Paul a képbe.

Mindannyian Paul felé fordulunk, aki a JPL ügyvezető igazgatója, valamint Billie főnöke/házasságtörő szerelmi érdekeltsége.

Yari oldalba bök a könyökével, és mindketten a *barom* szót tátojuk.

– Igen, nos – mondja Paul, miközben megigazítja a szemüvegét, amit Billie olyan szexinek tart. – Az okoscsoda témaköréhez számítatlan lehetőséget lehet kapcsolni. A marketinges csapatunk fáradhatatlanul dolgozik, és szerintem óriásit kaszálhatunk azzal, ha összeállunk a Bodee nevű sportruházati márkával, aminek ugyan egyelőre kisebb a piaci részesedése, mint a Nike-nak, a Reeboknak vagy az Adidasnak, de nagyot fognak hasítani. – Nyilván mindannyian hallottatok a hordozható okoseszközökről – folytatja Paul. – Fitbit, Apple Watch, és a többi... Marketing szempontból potenciális metszőpontot látunk a mi témakörünk, a hordozható okoscsodák, illetve a hordozható okostechnológia között.

– Órák – mondja JP diadalittasan. – A Bodee felkért, hogy tervezzen nekik karórákat.

– De ettől még JPL-dizájn lesz mind – szól közbe Paul. – Már a szeptemberi show-n is viselni fogják a modellek.

– És megvan a tökéletes márkanyagkövet – veti közbe JP olyan tekintettel, mintha a szíve a szeme helyén lenne. – Valójában Chase hívta fel rá a figyelmemet.

Jaj, ez biztos szuper lesz. Chase-nek nyilván elég jó szeme van az ilyenekhez.

– Az illető profi sportoló – mondja JP, és a hangja magasabban szól az izgatottságtól. – Egy kosaras. A teste...

JP megköszörüli a torkát, és láthatóan igyekszik lehiggadni. Fel kéne ajánlanom neki egy szélgépet, Beyoncé stílusában, hogy lehűtse magát.

– Mint azt mondtam... – JP hangja csupán egy fokkal visszafogottabb. – Kosaras.

– Azt hittem, van róla képem is valahol. – Paul végigpörgeti a papírkupacát. – De Kenan Ross az.

Nekem nem kell kép. Pontosan fel tudom idézni a kétszáz centi magas sötét, bronzos bőrt, a feszülő izmokat, a fenséges csontfelépítést és az annál is lenyűgözőbb mosolyt, ugyanis olyan ritka az ilyen, mint a fehér holló. Utoljára akkor láttam, amikor Chase elkísért a San Diego Waves karácsonyi bulijára. Kenan együtt kosarazik az unokatestvérem, Iris férjével.

Higgadt és enyhén érdeklődő arcot vágok, de a kezembe temetem az arcom, és két nyelven szitkozódok. Pont, amikor úgy döntök, hogy lemondok a férfiakról, amíg kitalálom, mi a franc bajom van, a legszexibb pasi, akivel valaha találkoztam, visszapattog az életembe? Nehéz lesz elkerülni, ha ő a márka nagykövete. És a múltban eddig sikerült elkerülnöm. A néhány alkalom során, amikor összefutottunk, úgy izzott közöttünk a levegő, hogy egyvalami világos volt: a szabályok, amiket a többi férfival kapcsolatban hoztam – alkalmi, könnyed, egyszerű – nem érvényesek Kenan Rossra.

Kösz, de nem.

– Már folynak a tárgyalások az ügynökével, de egyelőre nem bólintott rá – mondja JP. – Gondoltam, nem lenne rossz nyugodtabb

környezetben találkozni vele. Valahol, ami nem a munkához köthető. Itt tölti a nyarat, és bizonyára szívesen megismerne pár embert. Elhívtam Vale ma esti bulijára.

Vale, JP asszisztense, illetve az ő férje, aki befolyásos divatmagazin-szerkesztő, legendás partikat szokott adni. Hetek óta várom a jachtos bulijukat. Nekik nincs jachtjuk, de akadnak nagylelkű barátaik magas, tengerészeti körökben.

– Jaj, ne! – szólalok meg, és igyekszem kellőképpen csalódottnak tűnni. – Sajnos nekem nem fog menni. Van ez a másik dolog.

– Mi történt? – kérdezi Yari a homlokát ráncolva. – Ma reggel azt mondtad, idézem, „nagyon adom!”. Most mi dolgod lett hirtelen?

– Egy új dolog – felelem mosolyogva, és a fogamat összeszorítva.

– Ne öld már meg a bulit! Jó lesz! – JP-ből kitör a felnőttkori duzzogás, alsó ajkát a végletekig előrebiggyeszti. – Légyszi, Lo! Mindannyian megyünk.

– Muszáj eljőnnöd – szól közbe Vale az asztal túlsó feléről dallamos svéd akcentussal. – Keir direkt neked kért olyan olajbogyós előételt az étteremtől.

– Óóóóóó – nyögök fel. – Csak nem azt a crostinitt?

– De – feleli, mintha azok az előételek egyenesen járnának nekünk. – Crostinitt.

– És mégis mi a jó francot fogsz csinálni, ami jobb, mint a Hudson hajókézni New York krémjével? – szegezi nekem Yari.

– Minden barátunk ott lesz – biztat Billie. – És Anna Wintour egyik csicskáját is meghívták.

– Második vagy harmadik csicska? – kérdezem nyersen.

– Második – feleli Vale egy diadalittas nő magabiztosságával.

A francba! Már régóta meg akarom ismerni a második számú csicskáját.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Gondolj a sok elképesztő emberre! – mondja JP.

– Az isteni kajára – teszi hozzá Vale.

– És ne feledd a bulizást! – veti közbe Billie.

A kajánál már csak a program szokott jobb lenni. Odavannak a különböző játékokért, amiket mindig a plafonra emelt szemmel meg bosszankodva kezdünk el játszani, de a végére már mindenki nagyon élvezi.

Viszont nem az érveik győznek meg, hogy menjek el. Kenan Ross csak egy férfi. Mégis mióta hagyom *bármilyen* férfinak, hogy visszatartson valamitől, amit akarok? Az nem lehet, hogy a pusztá vonzalmam miatti félelmem irányít? Ennél erősebb vagyok.

– Oké – adom be végül a derekam egy mosollyal, miközben mindenki figyel, és várja, hogy megadjam magam. – Elmegyek.

– Nos – dörmögi Paul, miközben a barátaim izgatottan sikongatnak. – Akkor, ha *ezt* megbeszéltük, talán visszatérhetnénk az üzlethez.

– Igazad van, Paul. Vissza az üzlethez – mondja JP, és összeütögeti a két kezét az álla alatt. – Tehát, mit fogsz felvenni?

Felnevetek, akárcsak a többiek, kivéve Pault, és nekiállok tervezgetni az Instagram-kompatibilis öltözékemet a bulira. Hogy juthattott ilyen eszembe, hogy kihagyom a bulit? Persze, Kenan elképesztően jóképű. És igen, pont akkor érkezik egy ilyen alfahím, amikor megesküdtem, hogy lemondok minden férfiról, na és aztán! Sosem találkoztam olyan pasival, akinek nem tudtam ellenállni.

Mégis mennyire lehet más Kenan Ross?